

ban indul
 en laktok,
 a neve?
 gy írnam:
 sz a vidék-
 kedvezmé-
 Zwibach
 e kis öséd
 ret ragaszt
 rrel. Én is
 iskolájába
 gaz hálával
 — Barra
 nek, kiváló
 yan szépen
 levelkédet
 eumába. —
 re szolgált,
 leveled óta,
 azán sok. —
 almad jelét,
 e azért nem,
 agyon régen
 mtalan pél-
 — V. Gy.
 iska. Taka-
 volna, ha
 sett tapaszt-
 t. A szives
 om. A mel-
 gy kis babá-
 tazott mint
 eren valami
 ni idegmoz-
 negirod, mi
 iket láttál,
 iselt dolgai-
 kívül esik a
 rgít. Végig
 — Moser
 fog szólalni
 rgít. Elég,
 legkeserűbb
 munkáiban
 yula. Köny-
 ekszel (s ki-
 egésségedet :

leírkantott

szes szín-nyo-
 ekötési tábla
 i folyamából
 Athenaeum
 aziek-tere 3.

thenaeum-épület,
 pesten.

... HÁZI NYULACSKA VOLT LÁTHATÓ. (Lásd a 406. lapon.)

XLVI. kötet, 25. szám. Ára negyedévre 1 firt. Egyes szám ára 12 kr. 1894. június 24-én.
 Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

Előfizetési felhívás

a
„K I S L A P”

1894-diki második félévi folyamára.

A „KIS LAP” XLVII. kötetére.

z évnegyednek s vele a „KIS LAP” most folyó kötetének végéhez közeledvén, kérjük a „KIS LAP” t. előfizetőit, hogy az új évnegyeddal következő új folyamra, a „KIS LAP”-nak immár **negyvenhetedik** kötetére, megrendelésüket mielőbb beküldeni sziveskedjenek.

A szerkesztőség és a kiadó-társaság vállvetett iparkodással készítették elő az új kötet tartalmát, mely méltó lesz az előző kötetekhez. Gondoskodva van, hogy minden szám **érdekes, változatos** és amily **mulattató**, épp oly **tanulságos olvasmányt** nyújtson Forgó bácsi kis hívei nagy seregének. Az elbeszélések sorát egy vonzó rajz kezdi meg magyarhoni történelmünk egyik legfényesebb alakjáról

„Mátyás király ifjúsága”

czímmel, melyet jeles tollu ifjúsági írónk, **Donászy Ferencz**, alapos tanulmányok nyomán irt meg a „KIS LAP” részére, számos lebilincselő jelenetben adva elő a későbbi diéső király gyermekéveit, nevelkedését, elményeit. Az érdekes műhöz **Goró** rajzolt szép képeket. Továbbá számtalan kis olvasónak újra meg újra kifejezett kívánságára, ismét lesz egy hosszabb elbeszélés az annak idején oly nagy tetszést aratott „**Sastoll**” szerzőjétől

„Rókaszem, a vörösbőrű”

czímmel, szintén több képpel. Minden szám közölni fog jövőre is kisebb **beszélyeket, meséket** s a megjelenésre várók közül megemlítjük a következőket: „**A jószívű óriás kalandjai**”, „**A jól megőrzött bankó**”, „**A kigyó-királynő**” stb. Ezek épp úgy, mint a minden számban közölt **költemények**, ugyszintén a kisebb beszélyek, czikkecskék, **művészi rajzok** kíséretében fognak megjelenni.

Közlünk időnként eljátszásra alkalmas **szindarabot**, ugy szintén minden számban **rejtvényt**, melynek megfejtői közt minden héten **értékes könyv** kerül, mint jutalomnyeremény kisorsolásra. Folytatni fogjuk a „**Büvészet**” rovatot, mely sok ügyességre tanítja meg a kis olvasót; nyitva lesz folyvást a „**Jó Szív**” rovata, melynek révén a „KIS LAP” olvasói már oly jelentékeny összeget adtak össze jótékony és hazafiás czélokra.

Minden második számhoz ezentul is **színes műmelléklet** jár s gondoskodunk róla, hogy a kis olvasóinknál oly nagy tetszéssel találkozott **kifesteni való minta-lapok** is növeljék a változatosságot.

Az új kötet elejére fog esni a „**KIS LAP**”-nak **nagy pályázata**, kiválóan értékes jutalmakkal leányok és fiúk részére. A pályázat határ-ideje ugy esik, hogy a most belépő **új előfizetők is részt vehetnek a nemes versenyben.**

A szoros, benső kapcsolatot, mely Forgó bácsi és kis hívei közt oly hosszú idő óta áll fenn, jövőre is ápolni fogja „**Forgó bácsi postája**”, mely minden kérdésre felvilágosítással szolgál a kis olvasóknak.

Minden kis hívet szívből köszönti

Forgó bácsi.

Kérjük a „KIS LAP” t. előfizetőit megrendelésük mielőbbi beküldésére, hogy a lap pontos szétküldése fönn ne akadjon.

A „KIS LAP” előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 frt
Egész évre	4 frt

Az előfizetési pénzek legzélszerűbben posta-utalvánnyal, a „KIS LAP” kiadó-hivatalához, Budapest, IV. Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „Kis-Lap” kiadó hivatala.

HASSZÁN BASA FOGLYA.

— Krónika régmúlt időkben. —

— ALLAH! Allah il Allah!

— Jézus! Jézus!

Villant a szablya, döngött a buzogány, tüszkölve ágaskodtak a paripák és itt is, ott is nem egy derék vitéz, itt magyar, ott török, fordult le halálosan sebesülve lováról. Keményen folyt a tusa, de már nem lehetett kétséges a vége, mert ahol a hatalmas Balázs vitéz osztozotta rettenetes buzogánya csapásait, ott vagy futott a török, vagy bezuzott koponyával terült el a földön.

A bős Hasszán basa maga is majdnem épp úgy tajtékozott, mint a paripája. Ütötte-verte hátrább vitézeit és hörögve rivalogta:

— Karóba huzatlak! Fölnégyeltetek, ha futni mertek! Előre! Egy szálíg le kell vágni a gyaur kutyákat! A vezéret élve hozzátok elém!

Ebből a sok kemény parancsból bizony egy sem teljesült, hanem igenis az lett a vége, hogy maga Hasszán basa is megfordította a lovát és futva futott, meg sem állt Eger váráig. Csapatának pedig csak a fele jutott vele odáig, másik fele vagy elesett a csatában, vagy foglyul esett Balázs vitéz kezébe.

Dult-fult Hasszán basa, annál inkább, mert nem először esett meg ilyen csufság rajta. Még bizony hírét hallja a budai főfő-basa és elcsapja őt az egri vár parancsnokságából.

Mert híres Eger várában parancsolt és uralkodott a hatalmas Hasszán basa. Nehéz idők jártak akkor szép Magyarországra. A török mint ellenség elfoglalta az ország nagy részét s még amit el sem foglalt, oda is folyton betörték a pusztító, zsákmányoló török csapatok. Hiába kötött a király békét a szultánnal, a határ-széleken a basák kegyetlenül garázdálkodtak. Minduntalan berontottak egy-egy csapat élén a meg nem hódított területre, fölperzselték a falvakat, össze harácsoltak minden értékes

portékát, az embereket pedig rabszíjra fűzve hajtották el, hogy aztán messze Törökországba küldjék és ott rabszolgácul adják el.

Igy garázdálkodott Hasszán basa is, büntetlenül. De egyszer aztán kellemetlen meglepetés érte: amint zsákmányoló útjára indult, egy nem épp nagy, de válogatott magyar csapattal találkozott, mely fürgeteg gyanánt tört rá Hasszán seregére és szétverte. És azután valahányszor Hasszán kimozdult Eger várából, előbbutóbb mindig útjába állt az a félelmes csapat és rettenetes pusztítást vitt véghez a török vitézek közt. Hasszán basa katonái utoljára már nem is igen mertek messzire portyázni s menten vissza fordultak, ha hirét hallották hogy:

— Jön Balázs vitéz!

És Balázs vitéz csakugyan ott termett lovas csapatával minduntalan, ahol legkevésbé várták a törökök. Az ő fészékéhez hozzá férni pedig nem lehetett. Messze a bérczek közt, magas szikla-ormon emelkedett erős várkastélya, a szép Balázsvára; ott pihent meg deli vitézeivel, s ősz öreg édes anyja ilyenkor tejbe-vajba fürösztötte őket; de a pihenő soha sem tartott sokáig. Minduntalan jött hírnök, hogy Hasszán basa megint zsákmányoló útra indult.

— Lóra legények! parancsolta rögtön Balázs vitéz.

Öreg édes anyja pedig nemcsak nem tartóztatta, hanem maga is bátorította:

— Menj fiam, védelmezd meg a szegény népet a pogány töröktől. Isten oltalmazzon!

Messzi környék népe áldotta Balázs vitézt és hősi kis csapatát, mert már jó ideje távol tartották a prédáló törököt.

Hanem persze annál dühösebb volt Hasszán basa.

— A próféta szakállára esküszöm, hogy addig nem nyugszom, míg ezt a vakmerő gyaurt kezembe nem keritem! És akkor jaj neki! Elküldöm Stambulba, és ott fog örök rabságban elsenyedni a hét-toronyban.

Tudta ezt Balázs vitéz, de nem ijedt meg.

— Az is kellene hozzá, hogy elfoghass. tarfejü pogány!

Balázs vitéz egy izben megint a portyázó törökre lesett; de úgy látszott, nem jó irányban indult, nem tudott rájuk találni. Maga is előre vágatott, hogy szétnézzen a tájon. Ekkor a közeli bokrokból nagy csapat török rontott hirtelen elő és mielőtt Balázs vitéz csak hozzá is kaphatott volna buzogányához, már lerántották lováról, leteperték és sietve elhurcolták Hasszán basa elé.

Most már Hasszán basa örvendezett és Balázs-varában volt nagy szomorúság. Az öreg nemes asszonnyal, Balázs vitéz anyjával együtt szomorkodott az egész vár népe és az egész vidék lakossága. Tudták, hogy a jeles ifju váruurat nem látják soha többé. Messzi Törökországban örökös rabságban fogja nyomorultan tölteni életét.

— Szegény fiam! Szegény nemes, vitéz fiam! sohajtá mélyen elcsüggedve édes anyja.

— Még ne essünk kétségbe, nagyszszonyom!

Ezt az öreg várnagy mondta, a család kipróbált hű embere, aki úgy szerette Balázs vitézt, mint a saját fiát s minden perczen kész volt életét is feláldozni érte.

— Még ne essünk kétségbe, mondá. Még talán jóra fordulhat a dolog. Én ki-

eszeltem valamit. Nem mondom, hogy bizonyos a siker, inkább azt mondom, hogy nagyon veszedelmes a vállalkozás; de hát merni kell és áldozni.

— Minden kincsemet és ha kell, életemet is szívesen adom oda, csak fiam meneküljön!

Másnap követ jelentkezett Hasszán basánál. Balázs vitéz anyja küldötte, nagy

váltásdíjat ajálva fia szabadon bocsátása fejében.

Hasszán gúnyos nevetéssel felelt:

— Nincs annyi kincsetek, hogy megválthatnátok, mondá aztán. Különben is most már, hogy ez a vakmerő vitéz a kezeim közt van, majd elszedem én ugy is a kincseiteket. Olyan botorságot ne higyetek, hogy ilyen veszedelmes ellenséget akár mi

TACSKÓÉK BARÁNYKÁJA.

SZEGÉNY bárány-barikám,
Szomorú, nem ugrik ám.
Se nem ivott, sem evett,
Olyan sovány, gyenge lett.
Hamar, vigyük a mezőre,
Fűzes érre, legelőre!
Böven eszik, iszik ott.
Tán még meg is hízik ott.

*Jaj de fura egy beszéd,
Melynek most veszem neszt!
Nevet rajta igazán
Még a pinty is ott a fán:
S mondja: »Tacskó gyerekek,
Ugyan ne fecsegjetek!
Firom fittyom, karika —
Fábul van a barika!«*

áron szabadon bocsátának. Elküldöm Stambulba a hatalmas padisának. Ti gyaur kutyák pedig okuljatok, mert így jár mind, aki velünk dacolni merészel.

A követ busan csüggesztette le fejét, aztán így szólt:

— Féltünk, hogy így lesz. Ám, hatalmas basa, ha már váltásdíjat nem fogadsz

el, teljesítsd egy kesergő anya könyörgését. Azt kéri az én nagyasszonyom, hogy ő és az agg várnagy, aki Balázs vitézt fölnevelte, még egyszer s utoljára láthassák a foglyot és örökre elbucsuzhassanak tőle. Ha ezt megengeded, nagyasszonyom kétszáz darab igaz jó arannyal hálálja meg kegyelmességedet.

Kétszáz arany nagy kincs, ennek Hasszán basa nem birt ellenállani. Miért is ne teljesitené a kérelmet.

— Hadd sirjanak, hadd keseregjenek! Annál jobb. Nekem mulatság ezt tudnom s még jól meg is fizetnek érte.

Megegyeztek, és Hasszán a koránra megesküdött, hogy Balázs vitéznek anyja és öreg várnagya bántatlanul jöhetnek a várba, és lefizetvén a kétszáz aranyat, egy órát tölthetnek a fogolynál, aztán szabadon távozhhatnak.

A két szomoru vendég még az nap délután megjelent Eger várában. Leolvasták a kétszáz aranyat és a basa megparancsolta, hogy egy óra hosszáig ám sirják ki magukat a fogolynál.

Az óra letelt s a nagyasszony és az öreg várnagy kijöttek a börtönből. Fegyveres örök álltak mindenfelé a várban, köztök kellett végig haladnia a kapuig a szomoru de büszke tekintetű öreg asszonynak és az utána alázatosan lépkedő, hosszú ősz haju és szakállu várnagynak. Ezek az örök látták őket akkor is, mikor bementek a fogolyhoz.

A nagyasszony nyugodtan lépegetett és látszólag nem ügyelt semmire, senkire; de azért jól látta, hogy az egyik ör nagyon gyanakodva néz reájok. Ha ez a szemes török nem marad nyugton, minden veszve van!

Válságos percz volt. A nagyasszony hal-kan hátra szólt. Ősz követője nem igen figyelhetett reá, mert jobbra-balra bámészkodott és egyszerre csak rálépett a nagyasszony hosszú hurczos szoknyájára, úgy hogy ez nagy darabon leszakadt. Roppant haragra lobbant az öreg asszony s hirtelen hátra fordulva, hatalmasan arczul csapta a várnagyot, úgy, hogy ennek rögtön kibugygyant a vér az orrán.

— Ügyetlen vén cseléd! Így kell csuffá tenni asszonyodat idegenek előtt? kiáltá pattogva.

Az ősz ember szinte kétrét hajolt ijedtében s mély alázattal horgasztotta le fejét, mialatt köntöse szélével törölgette és eltakarta véres arczát. A török katonák és örök pedig nagyot nevettek.

— Kemény ökle van az öreg asszonynak! Jól ránczban tudja tartani a cseléideit.

És nevetve néztek utánok, mikor a nagyasszony és kísérelője kimentek a kapun és csakhamar eltűntek szem elől.

De nem nevettek egy-két óra mulva, mikor megint hírnök jött, levéllel a basának. Azt a levelet pedig Balázs vitéz küldte. És ez volt benne megírva:

»Csellel elfogtál, csellel kimenekültem, jó anyám és hű öreg várnagyom segítségével. Nézz be börtönömbé, öreg várnagyom van ott, én pedig itt állok ismét vitéz csapatom élén. És azt ízenem neked, Hasszán basa, hogy ha várnagyomnak csak a haja szála is görbül és ha ma estére otthon nem lesz a váramban, holnap reggel kardra hányatom mind azokat a katonáidat, akik váramban fogva vannak. Tudod pedig, hogy vannak vagy harminczan. De várnagyomért cserében szabadon bocsátom őket.«

Hasszán basa dult-fult és a szakálát tépte dühében. De végre is mit tehetett? Tudta, hogy az az öreg hű várnagy el van szánva a halálra. Azért jött ide, hogy akár saját élete árán is megmentse vitéz urát. Balázs vitéz pedig beváltja fenyegetését. Már csak jobb lesz vissza kapni harmincz derék katonát, mint boszuját kitölteni ezen az öreg emberen.

S a hű öreg várnagy estére otthon volt. Balázs vitéz hálásan ölelte, csókolta meg

kell csuffá
tt? kiáltá

hajolt ijed-
tta le fejét.
te és elta-
ratónak és

sszonyrak!
elégeit.

kor a nagy-
kapun és

ulva, mikor
sának. Azt
ldte. És ez

enekültem,
m segítsé-
várnagyom
vitéz esa-
d, Hasszán
sak a haja
otthon nem
gel kardra
idat, akik
pedig, hogy
rnagyomért
et.«

kálát tépte
tt? Tudta,
van szánva
akár saját
rát. Balázs
t. Már csak
derék kato-
nen az öreg

otthon volt.
skolta meg

kiszabadított és áldotta azt a hatalmas arczucsapást, melyet jó anyjától a válságos pillanatban kapott s mely az örök gyanuját eloszlatta.

Aztán folytatta vitézi harczait és még sokáig volt a vidék oltalmazója a pusztító török ellenében.

A HARMATCSEPP ÉS AZ ESŐCSEPP.

— Mese. —

A HARMATCSEPP találkozott egyszer az esőcseppel. Kicsinylőleg nézett rajta végig, de mégis szóba állt vele.

— De nagyon sietsz, kedves atyámfia!

— Csakugyan, sietős a dolgom. Van valami mondani valód?

— Csak azt akarom megkérdezni, hogy és miképen van a sorod?

— Köszönöm a szives kérdésedet nagyon meg vagyok elégedve.

— No, ezt ugyan bajos elhinni. Már ha én mondom, az más. Nézd, milyen gyémántosan csillog az én köntösöm, a tied pedig milyen unalmas szürke! És én kedvem szerint kiválasztom a legszebb virágot, azon ringatózom; nem is kell onnan sehová távoznom, maradok, a meddig tesszik; te pedig nyakra-főre sietsz, hogy dolgozat végezd.

— Igaz, igaz, a te sorsod fényesebb.

— No' s, tehát atyafiságos indulattal azt a jó tanácsot adom, állj be te is ide hozzánk harmatcseppnek.

— Köszönöm e jó akaratodat, de a jó tanácsot nem követem. Igaz, a köntösöm nem csillogó, nem is választhatok virágkelyhet lakásomul és nem érek rá, hogy heverészve ringatózzam. De már én csak inkább hasznot akarok hajtani és, tudod, már az ugy van, hogy aki hasznos munkás akar lenni, az nem sokat tart a csillogó köntösre, nem is heveri el az időt, hanem szaporán a dolga után lát. A czifra heverőt talán megbámulják, megirigylik ideig-óráig; de aki hasznos munkát végzett, annak emlékét áldás követi.

MAGYAR LEÁNY.

MAGYAR vagyok, magyar leány,
Magyar mennybolt ragyog reám.
Szivem dobogja s mondja szám:
Szeretlek téged, szép hazám!

Fülemben csend szünetlenül:
»Hazádnak rendületlenül!...«
Kicsiny koromban kis tanyán,
Rá oktatott áldott anyám.

Szívembe hinte jó magot, —
Azóta nőttem jó nagyot,
Am ott a forró sziv tövéén
A magból lett lombos növény.

Árnyában sokszor megpihen
Hű honleányi kis szivem.
És ezt dobogja szüntelen:
»Hazámat áldd meg, Istenem!«

BÜVÉSZET.

A haragos báb.

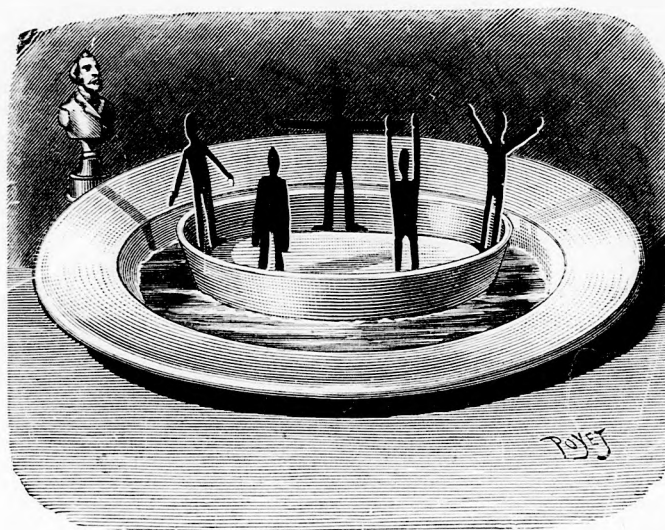
(Képpel a 394. lapon.)

KIFESZITETT nagy iv papiros elé vezeted a nézőt. Eleinte azt hiszi, hogy semmit sem lát. De rá mutatsz egy piczike lyukacs-kára, melyet gombostűvel szurtál a papirosba; oda illeszti a félszemét és ekkor meglepetve látja, hogy a papiroson tul egy uri ember rettentően haragosan hadonász. Az uri ember csak papirosból kivágottnak látszik ugyan, de annál csodálatosabb, hogy olyan haragos és annyira tud hadonázni. Hol égneek emeli a kezeit, hol kitarja, hol leereszti, de nyugton pillanatig sem tartja.

Ha azután el akarod árulni a titkot, elveszed a papirost és mit lát a néző? Egy nagy tálat, ebben egy kisebbet, ebben pedig öt kicsi bábót, melyek bizony egy csöppet sem hadonáznak, hanem mozdulatlanul állanak a helyükön, a hová oda vannak ragasztva. Csakhogy mindegyik más-más módon tartja a karjait. És ebben rejlik a fogás, mely aztán szemcsalódásra használható fel.

Kemény papirosra először rajzolj le egy alakot ötször, pl. egy urat, olykép, hogy az öt alak egészen egyforma, de a kezeltartása

mindegyiknek másféle legyen. Az első alak egészen leeresztve tartsa karjait, a második félig emelve, a harmadik két oldalt egyenesre kitarva, a negyedik félig fölfelé, az ötödik végre egészen egyenesen a feje fölé. Az öt alakot vágd ki ollóval, aztán ragaszd egy kisebb tál aljába, egymástól pontosan egyforma távolságban és olyan sorban, hogy a kéztartás fokozatosan emelkedő és ereszkedő legyen. Ezt a kis tálat helyezd bele egy nagyobb tálba, mely olyan legyen, hogy a fekeke ne mélyedjen lefelé, hanem ellen-

A HARAGOS BÁB.

kezőleg fölfelé domborodjék ki, úgy hogy ha a kis tálat megpörgeted, ez jó ideig körben forog. És hogy még jobban forogjon, egy kis vizet öntesz a nagy tál aljába, ami csökkenti a surlódást.

Ez meglévén, egy ív papirost feszítesz a készülék elé és kipróbálsz a papirosba szurt lyukacsákön át, honnan látni a legközelebbre eső bábura úgy, hogy a tálak nem látszanak. Ezt a helyet és magasságát megjegyzed. (A rajzon a kis szobor-alak azt jelzi,

hogy ott van a nézőpont.) Ha már most a kisebbik tálat, melyben a bábok állanak, gyorsan pörgeted, a kis alakok nagy sebességgel suhannak el a papirosban levő lyukacska előtt, annyira, hogy a néző folytonosan lát egy alakot és azt hiszi, hogy az fölemeli, leereszti, kitarja a karjait. Pedig ezt a csalódást az okozza, hogy az alakok felváltják egymást.

ÜRÜ
kie
volt az e
alább ab
volt még
lemnek.

Nem i
néha az
hirtelen

— Gy
— És a
ugrándos
után, ki
birtak a
okát sen
állt egy
szólt:

— M
Itt jó h

Az eg
ezzel is.
czoska,
utánok
a 405.
ne tegy
czoska

Egy n
ismét il
sűrű bo

— M
futunk.

ne tegy

És vi
meredt

rohant

vicsorg

dott, ug

gyorsab

és már

de szer

a csöpp

ebek n
álltak

A v
Morczó

MORCZOSKA ESETE.

(Képpel a 405. lapon.)

SÜRÜ erdő mélyén vigan éldegélt két kicsi őzike az anyjával. Pompás illatu volt az erdő, csöndes, bátorságos. Már leg-alább ahol ők jártak-keltek, ott soha sem volt még árnyéka sem a bajnak, veszedelemnek.

Nem is volt más bajuk, mint az, hogy néha az anyjuk, magasra föltartva a fejét, hirtelen így szólt:

— Gyorsan, jőjjetek utánam!

És abba kellett hagyni a legvigabb ugrádozást. iparkodni kellett az őzmama után, ki oly szaporán ügetett, hogy alig bírtak a nyomába maradni. És még csak okát sem mondta, hogy mért. Csak megállt egy valamely csöndes helyen és így szólt:

— Most egy ideig maradjatok nyugodtan. Itt jó helyen vagyunk.

Az egyik kicsike, a szelid Szendike, beérte ezzel is. De a másik, a makranczos Morczoska, rendesen csak kedvetlenül ment utánok és hátra maradozott. (Lásd a képet a 405. lapon.) Intette az anyja, hogy ezt ne tegye, mert bajba kerülhet; de Morczoska csak mindig újra úgy cselekedett.

Egy napon pedig még egyebet tett. Mikor ismét ilyen futásnak eredtek, Morczoska egy sűrű bokornál megállt.

— Most már azért is megtudom, miért futunk. Elég nagy vagyok én már, hogy ne tegyem vaktában, amit az anyám mond.

És vissza fordult oda, ahonnan indultak. De még el sem ért odáig, mikor majd kővé meredt ijedtében. Két hatalmas vadász-eb rohant rá, hangos csaholással, fogaikat vicsgorogtatva. Rémulásban mozdulni sem tudott, úgy is hiába való lett volna: az ebek gyorsabbak voltak. Ott termettek mellette és már-már rárontottak, hogy széttépjék; de szerencsére a vadász is közel volt. látta a csöpp őzikekét. Füttyntett, kiáltott s az ebek nem bántották Morczoskát, csak elibe álltak s nem engedték, hogy elfusson.

A vadász csakhamar oda ért, megfogta Morczoskát és elégedetten mondá:

— Jó lesz otthon a gyerekek multságára.

S haza vitte elevenen. Busult, könyezett Morczoska, majd meghasadt a szíve az anyja, testvére, a szép erdő után. De már az mind késő volt. Gondosan őrizték, rab őzike maradt élte fogytáig.

A KASZÁLÓN.

(Három képpel.)

BEKASZÁLTÁK már a szénát, most gyűjtik boglyákba. Már ettől nem szabad elmaradni. Mert ugyan mi lehetne kedvesebb, mint ott hemperegni az illatos friss szénában.

Kisélták oda még a tisztartó ur leányai is. Ott volt Zsuzsika, de még Veronka és Petike is a kicsi Juczikával, aki a legnagyobb uraság-számba mehetett, mert őt kocsin vitték ki. Nem éppen uri hintón ugyan, csak nyikorgós, rozszant kis kordén; de Juczika ebben csak olyan boldog volt, mint ha a legpompásabb ruganyos hintócskában feküdt volna. Csupa vigság és multság ilyenkor ott a mezőn.

Azaz dehogya! Ni, épp most akkorát visít rémulásban Zsuzsika, hogy mind össze futnak. Mi a baj?

Rettenetes, szörnyű veszedelem! Zsuzsika a kis-asszonyoktól egy csésze pompás aludt-tejet kapott és hűvös-árnyékos helyen javában eszegette, mikor egyszerre csak, borzasztó! — egy nagy öreg pók mászott fel az ölére. Póknak hatalmas és gyönyörű volt, de Zsuzsika ezt nem méltányolta, hanem majd holtra ijedt. Mire az emberek oda értek, a pók — talán mert nem

kapott az aludt-tejből, szépen lesétált a fűbe és Zsuzsika már csak messziről mutatatta, hogy attól a szörnyetegtől ijedt meg.

— Ó te kis liba! szólt az öreg-béres nevetve; hiszen az nagyon ártatlan jószág. Nem bánthat.

— Nem? És én ugy megijedtem! De mikor nem tudtam, nem bánt-e?

Legjobban nevetett Petike s még jó ideig csufolta is Zsuzsikát. Aztán vissza tért a maga dolgára. Mert neki meg Veronkának nagy dolguk volt. Illatos, puha szénával tömködték meg a Juczika kocsikáját. Most lesz még csak kellemes fekvése a kicsikének! Tudom, nem cserél akármelyik király-kisasszonnyal sem.

Már egészen tele tömték a kocsiderekát és a tetejébe fektették Juczikát. Még be is takarták illatos szénácskával.

— No, most már mehetünk, szólt Petike. De hol hagytam a kalapomat? Ahá! Ott van a pataknál.

Oda futott és lehajolt, hogy fölvegye. De biz' azt nem vette föl. Inkább nagyot

visitott; akkorát, hogy a Zsuzsikának iménti sikoltása csak suttogás volt hozzá képest. Aztán rémülten futott a munkások felé, kik újra össze szaladtak.

— No, mi baj? Mi történt?

— Jaj! Rettenetes! Egy óriás kigyó... vagy sárkány... vagy nem tudom én miféle szörnyeteg! Jaj! Majd hogy meg nem fogott.

— Ugyan már mit fecsegsz! szólt az öreg-béres. Nincs itt a mi kaszalónkon semmiféle veszedelmes féreg. Lássuk hát, mi van ott?

Oda mentek és láttak a vizenyős parton egy ártatlan siklót, azaz vízi kigyót, mely ijedten siklott odább.

— Ez az a sárkány? Hiszen ez nagyon ártatlan jószág; maga ijed meg legjobban, ha csak neszt is hall. Ha megfogják, mar ugyan, de bizony nem veszedelmesen.

— Ó! De mikor azt hittem... nem tudtam...

Most meg Zsuzsika nevetett.

— No, egyikőtök sem nagyobb vitéz a másiknál, szólt békitőleg Veronka.

— Nem ám, szólt az öregebéres. És tudjátok, miért? Mert nem ismeritek, amitől megijedtetek. Tehát arra iparkodjatok, hogy minden-

ről, amit láttok, tudjátok: micsoda s vak-tában ne ijedeztetek.

k iménti
képest.
ok felé,

gyó...
dom én
gy meg

szólt az
zalónkon
suk hát.

s parton
ót, mely

sárkány?
on ártat-
maga ijed
n, ha csak
Ha meg-
ugyan, de
szedelme-

mikor azt
nem tud-

Zsuzsika

ikötök sem
z a másik-
kítőleg Ve-

m, szólt az
s tudjátok,
nem ismer-
l megijed-
arra ipar-
gy minden-
oda s vak-

NYÁR.

Én vagyok a nyári tündér!
Bűcös pálcám améhez ér:
Arannyá vál, szinesedik,
Pirosodik, édesedik;
Erve érik, duzzadoz
Köles, árpa, buza, rozs;
Kezdtől ha szeme sérül,
Kövér tej fakad belébül:
Lisztje áldott kenyereinknek,
Melyet áldott kezek sütnek.
Megerlelek almát, répát,
Körtét, mákot, szőlőt, cseklát,
Diót, rethet, mogyorót,
Minden gondolható jót.
Fa sátorát megnevelem,
Hús patakot engesztelem
Heventől ha megernyedt:
Hűti forró véredet.

A HÁROM PILLANGÓ.

Egyszer volt három pillangó, egy fehér, egy piros meg egy sárga, melyek a nap-sugárban szállingáltak, játszadoztak és egyik virágról a másikra lebegtek. Amint így szállingálnak, játszadoznak és virágról-virágra lebegnek: egyszer csak el kezd esni az eső. Haza akartak repülni, de a házuk ajtaja be volt zárva, a kulcsot pedig nem találták. Az eső mind jobban esett és bizony jól megáztak. Oda szálltak hát egy tulipánhoz és így szóltak hozzá:

— Kedves tulipán, hadd bújjunk a leveleid alá. Eső esik, ázunk-fázunk!

A tulipán így felelt:

— A piros meg a sárga a levelem alá bujhatnak, de a fehérét nem engedem oda.

Erre a piros és a sárga pillangó így szóltak:

— Nem! Ha a testvérünket nem bocsátod a leveleid alá, mi sem bujunk oda.

Ezzel a liliumhoz röpiáltak és így szóltak hozzá:

— Kedves lilium, hadd bujjunk leveled alá. Eső esik, ázunk-fázunk!

A lilium így szólt:

— A fehérét oda engedem, mert annak a színe éppen olyan mint az enyém. De a sárgát és a pirosat nem.

Erre a fehér lepke így szólt:

— Nem! Ha te testvéreimet nem bocsátod a lombod alá, én sem bujok oda.

És ezzel tovább röpiáltak. A nap meghallotta a felhők mögül, milyen jó testvér a három pillangó. Előtünt a felhők közül, az eső megszűnt és a nap ismét fényesen ragyogott le a kertre és a három pillangóra.

Kis idő multán a három pillangó szárnya megszáradt és testök fölmelegedett. És ismét elkezdtek szállingálni és játszadozni, és annál boldogabban, mert a nap kegyét annak köszönhatték, hogy igazán háromegy testvérek voltak, akik búban, örömben is hívek egymáshoz és soha sem felejtik el azt a szent parancsot:

Szeresd a testvéredet.

A V A K.

EGY amugy is félkegyelmű embert még az a csapás is ért, hogy látásában megfogyatkozott. Együgyűségében így gondolkozott:

— Nem értem, mi lelta a napot. Egyre-egyre ködösödik, kevésbé ragyog. Oly fénytelen! Még a holdnál is halványabb.

Bizonyos idő múlva, mikor a szeme-világa még inkább meggyöngült, így okoskodott:

— Borzasztó látvány!... de mégis úgy van. A nap már csak gyöngén világít. Minden levél, minden virág elvesztette régi szép színét. Minden, amit magam körül látok, olyan sűrű, mint a hamu, olyan fekete, mint a szén.

Midőn végre egészen megvakult, így kiáltott fel:

— Most a nap egészen kialudt! Délben épp oly sötét, mint éjfélkor!

A falubeliek hiába mondták neki, hogy a nap most is csak úgy fénylik, mint az előtt... nem akarta elhinni és folyton csak ezt mondogatta:

— Nincs többé nap! Mély sötétség fűdi be a földet!

Soha sem jutott eszébe, hogy ez a nagy sötétség az ő világtalanságát jelenti.

Egy istenfélő s értelmes férfiú ez alkalomból így szólt:

— A gonosz ember is, aki nem hiszen többé Istenben és az isteni dolgokban, éppen olyan, mint ez a vak. Midőn első-tétül az elméje, nem képes már az isteni dolgokat megérteni, a vigasztaló hit világa kialszik szívében.

Franziából *Schmitt* nyomán

báró Szentkereszty Janka.

HOL ragyogott a nap, de a leghegyét s úgy nézett udvar

— Mily tálni! Ó, c a világon!

Alig hogy meg aprócs lamit, am

Azt lát az ő kom sétál végé amint Duc

— Hov

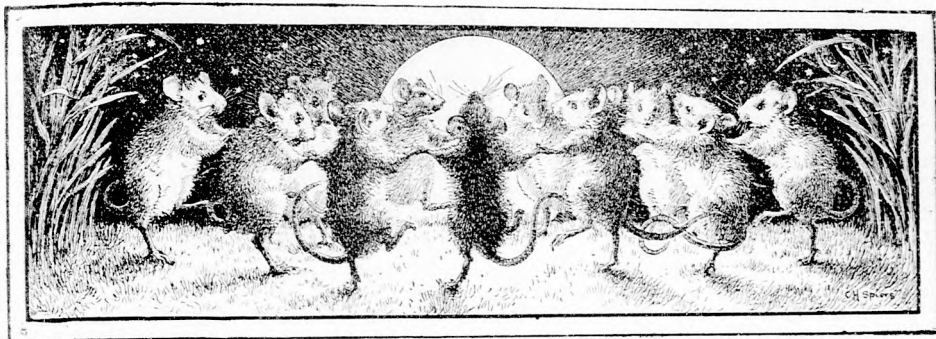
— Eln a felvégre idő, éppen Már rég t dezünk. koma?

— Saj a háztól.

— Iga el fog tar haza.

— Jó S a czi

E G É R - B Á L.

HOLDVILÁG olyan gyönyörűsége-
sen ragyogott, hogy valósággal kínos szen-
vedés volt benn maradni a sötét egérlyuk-
ban. De azért Czinczogi mégis csak a legis-
leghegyét dugta ki a hegyes orrácskájának
s úgy nézett szét az ezüstös fénnel behin-
tett udvaron.

— Milyen jó volna egyet fordulni, sé-
tálni! Ó, csak az a gonosz macska ne volna
a világon!

Alig hogy ezt gondolta, nagy öröm csillant
meg aprócska szemeiben. Látott, hallott vala-
mit, ami nagyon kedvére való volt.

Azt látta, hogy a nagy Czirmos czicza,
az ő konok üldözőjök, a kerítés tetején
sétál végig. Hallani pedig azt hallotta,
amint Dudás, a vén házörző eb, így szólt:

— Hova, hová, Czicza koma?

— Elnézek egy kicsit atyafi-látogatóba
a felvégre, felelé Czirmos. Nagyon szép az
idő, éppen alkalmas ilyen nagyobb utra.
Már rég tervezzük, hogy hangversenyt ren-
dezünk. Nem jössz meghallgatni, Dudás
koma?

— Sajnálom, de nem szabad elmennem
a háztól.

— Igaz. A hangverseny pedig jócskán
el fog tartani, hajnal előtt aligha kerülök
haza.

— Jó mulatságot kívánok!

S a czicza eltűnt.

Ezt látta, hallotta Czinczogi. Iziben nagy
bátorság szállta meg s fürgén kifutott
a szűk egérlyukból. Táncozott, ugrált s örven-
dezett, amit nagy csodálkozva látott a
szomszéd egérlyukból kikukucsáló Farkin-
czai. De csak addig csodálkozott, míg Czin-
czogi nagy titokban meg nem sugta neki,
hogy nincs ám itthon Czirmos, nem is lesz
hajnalig.

Roppant vitéz lett erre Farkinczai is és
szintén elő bujt. Es azután ő is hirt adott
a dologról öcsének, sógorának, komájának,
ezek is megsugták titokban másoknak és
nem sokára mind a hányan ott futkostak,
egyik bátrabban a másiknál. Széles jó ked-
vökben végre még tánczra is kerekedtek.

— Sokkal szebb itt, mint lenni a sötét
lyukban, szolt Czinczogi. Milyen kár, hogy
nem tarthatunk minden nap egér-bált

— Miért ne? szolt hetykén Farkinczai.
Én azt indítványozom, hogy mikor az élés-
kamrában már meglakomáztunk, minden
éjjel jöjjünk itt össze.

— Nagyon jó lesz! Ugy lesz! helyesel-
ték mindnyájan.

— Jónak biz' az jó volna, de tudjátok,
az a macska...

— Ó te gyáva! Talán félsz? Lám, mi
nem félünk. No bizony, mit is félünk?
Ha egyet-egyet talál szemben közlünk,
akkor... no akkor talán veszedelmes. De

mikor így együtt vagyunk, akkor jöjjön! Megmutatjuk mi neki, ugy-e barátim? Azért is várjuk, hadd jöjjön!

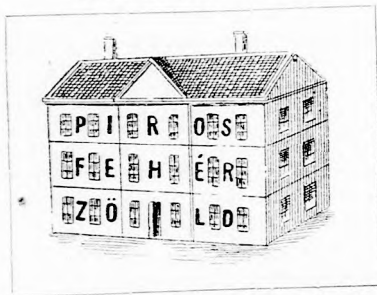
Ezt egy fiatal, hetyke egér mondta s a többiek vitézül helyeselték. Nagyot bámult Czinczogi, de gyanakodott, honnan van ez a nagy hősiesség.

— Soha sem hittem volna, hogy ilyen vitézek vagyunk. De hát annál jobb, én is felsapok vitéznek. Mindjárt meg is kezdhetjük, mert ni! . . . amott jön már a macska. Rontsunk neki, rajta!

Lett is mindjárt nagy rohanás! Hanyatt-homlok, egymást fellökve, átgorva futott mind a hány — ámde nem oda, a hová Czinczogi mutatott, hanem kiki a maga biztos egérlyukába. Csak Czinczogi maradt ott egymaga. Aztán nevetve sétált el a megfuttatottak buvóhelyeihez és be-beszólt:

— Hová tüntetek el, vitéz atyámfiai, kik engemet oly hamar gyávának csufoltatok? Hiszen még nem is láttátok a macskát, nincs is itt, csak én említettem. Amig úgy véltétek, hogy messze van, hetvenkedtetek; pedig lám, hiába, mert mindjárt rajta vesztettetek. Jobb, ha ismerjük és megvalljuk gyöngeségünket, mint ha olyan tulajdonsággal dicsekszünk, amely nincs.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kikuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A tarka könyv.“

Százötven elbeszélés. Gyermek számára írta Hoffmann Ferencz. Negyedik, javított kiadás tizenegy eredeti színes képpel, szép vászon kötésben.

A MEGSZÖKÖTT PÖHÖLYKE.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

OGD erősen! Jól szorítsd, mert mindjárt megszökik!

— De mikor olyan sima a szőre!

— Fogd a fülénél, te ügyetlen! No tessék! Nem megmondtam? Elszalasztottad! Most már futhatsz utána, ha nem követted a tanácsomat.

Hiszen tanácsnak nagyon bölcs tanács volt, az igaz, hogy »fogd erősen!« De követni ezt a jó tanácsot nem volt olyan könnyű, mikor az, akit »erősen fogni« kellett volna, egy szempillantásig sem maradt nyugton, hanem folyvást izgett-mozgott, fészkelődött, sima szőre kicsuszott Lenczikének a kezéből; mikor pedig Lenczi újra utána nyult, a furfangos Pöhölyke hirtelen nagyot rugott magán és, mint valami nagy fehér labda, hatalmas szökkenéssel messze lenn termett a földön, azután pedig futott, mintha puska-golyó volna. És egy pillanattal később már el is tünt a kert bokrai között.

Lenczike hüledezve, elképedve bámult a megszökött Pöhölyke után, aki egyébiránt nem volt sem több, sem kevesebb, mint egy hófehér házi-nyulacska. Mondom, Lenczike egészen elképedve bámult a nyulacska után, míg Jenő, a testvérbátyja, büszke önérettel és egy kis gúnyval is nézett Lenczikére, nagyon meg lévén elégedve magával annak okából, hogy neki semmi része sincs a nyulacska megszökötésében.

— Jaj, mit szól majd Bözsike, ha megjelen és nem találja kedves nyulacskáját! sohajtá Lenczike csüggedten.

— Nem gondolom, hogy nagyon megdicsérjen, felelé Jenő. Magad vagy az oka. Minek vetted ki a ketreczből?

— Talán még elfoghatjuk. A kert be van kerítve, nem könnyen osonhat ki.

— Keresheted már azt! Hiszen tudod, hogy a kerítés csak rácsozat; olyan kis nyul könnyen keresztül fér rajta. Már én legalább, ha nyulacska vagyok, kimegyek a szabad mezőre, ha egyszer sikerült kiszök-nöm holmi ügyetlen ember kezéből.

Ez nem nagy biztatás volt és szegény Lenczike ugyancsak szerencsétlennek érezte magát. A hóféhér házi-nyulacska, Pöhölyke, nagyon féltett és dédelgetett kedvence volt Bözsikének, a fiuk testvéreinek. Most Bözsike néhány napra oda volt látogatóban a nagymamánál, és ez időre Lenczike vállalkozott rá, hogy gondját viseli a kis kedvesnek. Meg is tette, nagy szeretettel. Még a baj is abból eredt, hogy nagyon jól akarta végezni a dolgát; a kezeiből akarta etetni Pöhölykét, tehát kivette a ketreczből. És íme, az a háládatlan Pöhölyke megszökött!

Vékonyka reménységgel, de mégis csak futott Lenczike rögtön a nyulacska után. Jenő nagylelkűen elkísérte és segítette a keresésben. Mért is ne? Elég jó mulatság az, ha nyulvadászatot tarthatnak a kertben.

Fölkutattak minden zugot, megzörgettek minden bokrot, de Pöhölykének sehol nyomát sem látták. Szegény Lenczi, nagy kétségbe-esésében még hívogatta is, mint ha a nyulacska ezt értené; a Bözsike szavát talán-talán még megértette volna, de a Lencziére bizony azt sem mondta: kuk! Még a hosszú füle hegyét sem dugta ki valahonnan a saláta vagy kalarábé közül; —

szórén-szálán eltűnt. Végre is abba kellett hagyni a kutatást, mert már beesteledett.

Lenczikének még egy kis reményszála maradt. A Pöhölyke ketrecze a kerti lak mellett volt elhelyezve. Lenczike tehát jó kövér saláta-levelekkel rakta tele a ketreczet és nyitva hagyta az ajtaját.

— Talán vissza jön az éjjel, bemegy a ketreczbe, ott jól lakik és elalszik. Majd kijövök korán reggel és rácsapom az ajtót.

Jenő nagyot nevetett.

— Csak azt várd! Majd a megszökött rab tér vissza a börtönébe...

És, sajnos, Jenő jobban ismerte a hálátlan Pöhölyke eszejárását. Mert a gyönyörűséges hóféhér nyulacska másnap reggel bizony nem volt a ketreczben, de még délre sem, estére sem, és harmad-napra sem. Biz ő többé nem jött vissza.

Szegény Lenczike egészen elbusulta magát. Nem játszott, nem labdázott, a legjobb cseresznyét is csak ímmel-ámmal ette. Igy csuffá lenni! Ilyen érdemetlennek bizonyulni a bizalomra, mellyel Bözsike ő reá hagyta kedves nyuszikáját! És Bözsike holnap után már haza jön! Mivel engesztelje meg?

Egyszerre azonban földerült a képe. Előbb nagyot sóhajtott ugyan, de aztán keményen eltökélte magát és vidámabb lett. Oda lépett a fiókhoz, mely az ő külön fiókja volt s melyben kincseit tartogatta. Volt ott egy erszényke is. Ezt vette most elő és kiborította a tartalmát az asztalra.

Egész csomó fényes aprópénz gurult ki az erszénykéből. Volt közte egy szép koronás is, aztán tizeskék, huszaskák, fillérek. — csupa ajándék az ő szüleitől, nagymamáéktól, a néniéktől, jó tanulásért, jó viseletért. Bizony már jó ideje gyűjtögette, hogy

majd egyszer valami szépet vesz rajta. Hiába no, most már egyébre köll a kincs.

Össze olvasta — kicsi hiján majd két forint volt. Vissza rakta az erszénybe, zsebre dugta és elszánt lépésekkel ment egyenesen a bolt felé.

Jeles bolt volt az, már csak azért is, mert jelesebb nem volt a faluban. Ez volt az egyetlen egy bolt. Volt ott minden annak, aki nem nagyon válogatós: cukor, kávé, koci-kenőcs, ostor-nyél, ruha-szövet, füge, datolya, szalmakalap, drótszög, szagos szappan, gyermek-játék, szóval minden, amit csak ilyen kis faluban a boltostól kívánni lehet.

Lenczike jó ismerős volt az öreg boltossal és most hosszan tanácskozott vele. Mikor kijött, egy árva fillérje sem volt a zsebében, de igenis reménykedő meglepéssel nézegetett egy jókora csomagra a kezében és szaporán sietett vele haza.

— No, ez már csak meg fogja engesztelni Bözsikét!

Hajh, hajh! Sokszor reménykedik az ember, de vajmi sokszor csalódik is keservesen!

Bözsike haza tért és legelső útja az ő kedves fehér nyuszikájához vitte. De alig pár perc múlva már a haragtól kipirult arccal rohant vissza a szobába.

— Lenczi, mit csináltál Pöhölykével? Hová lett Pöhölyke? Oda megyek, hát a nyulacska helyett ezt a hitvány bábut találok a ketreczben! Hol van Pöhölyke?

Hiszen ha Lenczike ezt tudta volna! Éppen csakis az volt a baja, hogy ezt nem tudta. Elvörösödött a feje bubjáig, aztán elhalványodott és ötolve-hatolva úgy a hogy elmondta a nyuszika ármányos megszökésének szomorú históriáját.

— Bocsáss meg, Bözsikém... igazán nem akartam... nagyon sajnálom... de már nem segíthetek rajta. Kárpótlásul vettem neked ezt a szép bábút, a legszebbet, ami csak volt az öreg boltosnál. Minden pénzemet oda adtam és még nem is lett volna elég, de az öreg ide adta olcsóbban... No, Bözsike, fogadd el a Pöhölyke helyett.

— Kell is nekem a te hitvány bábud! felelé Bözsike indulatosan. Van nekem szebb Viczám! Nekem a nyuszika kell! Tartsd meg a hitvány bábudat.

És mérgesen oda dobván a szegény bábút Lenczinek lábai elé, sírva futott ki a szobából.

Lenczike nagyot sóhajtva emelte föl a megvetett bábút. Jenő pedig nagyot nevetett.

— Ugy-e, most már sajnálok a pénzedet? Kidobtad haszontalanul. Megmondhattam volna előre, de nem kérdeztl. Én a te helyedben egyszerűen azt mondtam volna Bözsikének, hogy a nyulacska megszökött, sajnálom, de hát több is veszett Mohácsnál. Akkor is csak úgy haragudott volna, de legalább megvolna a pénzed. Most már játszhatol magad a bábuval, hahaha!

Persze Lenczike nem talált nevetni valót a dologban. Hiszen igaz, ő okozta a bajt; de olyan jó szívvvel akarta jóvá tenni! Egész kincsét rááldozta és hiába! Bözsikének nem köll a szép új Vicza.

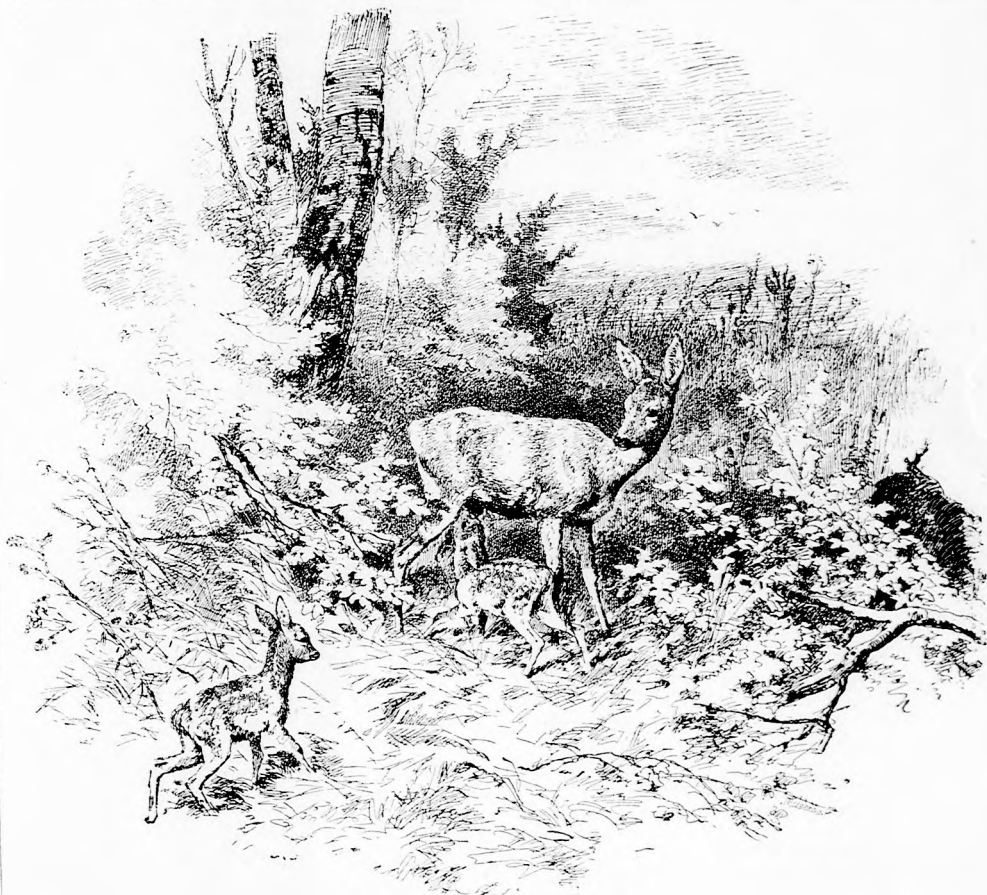
Mit tehetett vele? Kihuzta a fiókot és ahol még nem rég szép fényes pénzcskéit tartogatta, oda leghátra, hogy ne is lássa, eldugta a megvetett bábút, mely annyira megcsalta reményeiben. A legjobb szándékkal vette, de nem veheti semmi

hasznát. Se pénz, se Pöhölyke, se kibékülés!

Még másnap, harmadnap is haragudott és busult Bözsike, de aztán végre is las-

sacsán megvigasztalódott. Nem felejtette el Pöhölykét, sajnálta is folyvást, de többé nem beszéltek róla.

Napok, hetek is multak, a három testvér

MORCZOSKA HÁTRA MARADOZOTT. (Lásd a 397. lapon.)

megint jó egyetértésben élt együtt s egy napon nagy örömmel hallották az apától, hogy elviszi őket magával látogatóba egy kedves rokon-családhoz, mely a negyedik faluban lakott. Nagyon korán reggel indul-

nak, mert nagy hegyen vezet ez az út keresztül; estére pedig haza kell térniök.

Ők bizony nem bánták volna, ha még tovább is tart a kocsikázás. A lovacsák persze más véleményben voltak, kivált a

nagy hegy miatt és igen szívesen vették, hogy a kocsis itt egy kis pihenőt tartott és megvitatta őket az utszéli kis korcsmánál.

Mialatt a lovak kifújták magukat, Bözsike ide-oda sétálgatott. Egyszerre szinte sikoltva szaladt elő egy pajta alól.

— Apácska! Jaj! Lenczi! Itt van! Itt van!

— Mi az? Mi van itt?

— A Pöhölyke! Az én kedves nyuszikám!

És vezette őket a pajtába, hol egy ketreczben csakugyan éppen olyan fehér házi nyulacska volt látható, mint Pöhölyke. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Ez ő! Ez ő! Vissza vesszük, ugy-e, apácska?

— Az nem olyan egyszerű dolog, kedvesem. Először is nem bizonyos, hogy ez csakugyan Pöhölyke...

— De igen! Itt van a jel a fülén... ő az!

Lenczi is bizonyította, hogy ez csakugyan Pöhölyke.

— No, meglehet. De be nem bizonyíthatjuk, mert egyik fehér nyulacska olyan, mint a másik. Legföljebb megvehetjük jó pénzért, ha gazdája eladja.

De biz' a korcsmáros szóba sem állt ebben a dologban. Kurtán felelte:

— Nem eladó. A kis lányom kapta ajándékba. Nem csapok vásárt a gyermekem játékából.

Bözsike könyezve ment a kocsihoz, apja pedig azt mondta, hogy a korcsmárosnak igaza van.

— Én sem adnám el a ti kedves játékszereteket, mondá.

Lenczike nem szólt, de nagyon elgondolkozott. Aztán mint ha kezesett volna valakit; s ha éppen figyeltek volna rá, láthatták

volna, hogy a korcsma udvarán egy kis leánnyal beszélget.

— Lenczi, hol vagy? Indulunk! kiáltá apja.

Lenczike elő sietett és odább kocsikáztak.

A nap kellemesen telt, de Bözsikének mégsem oly vigan, mint reggel hitte. Mert amióta újra látta Pöhölykét, megint jobban busult utána és megint haragudott Lenczikére. Csak hogy Lenczike most meglepően nem törődött vele; inkább olyan vigan volt, mint talán még soha sem.

Mikor este haza értek, Bözsike fáradtan feküdt le és Pöhölykére gondolva, búsan aludt el. Lenczike még nem volt álmos, a kincses-fiókjában kutatott, aztán valamit becsomagolt, kiment az udvarra és sokáig tanácskozott Palkóval, az öreg béresnek siheder fiával.

— Bizza csak rám, ifram! Jó lábom van nekem, megjárom én.

Más nap reggel Lenczike fütyörészve tért vissza a kertben tett sétájáról.

— Bözsike, jöszte csak, mutatok valamit.

Oda kísérté, ahol a Pöhölyke ketrecze állt. A kis leány ujjongva kiáltott fel:

— Pöhölyke! A nyuszikám! Hogy került vissza? Jaj te jó Lenczike!

— Vissza szereztem ugy-e? szólt Lenczi. A korcsmáros nem adta, de a leánya mindjárt rá állt, hogy kicseréli egy szép bábuért. Csakugyan Pöhölyke ám, épp az nap fogták el, melyen tőlünk megszökött. A kis lánynak épp egy szép bábura volt kedve; — milyen jó, hogy akkor megvettem! És Jenőnek nem volt igaza, mikor csufolt, mert hibámat minden módon jóvá akartam tenni. Iám, a jó törekvés végre is sikert arat!

ARANY KALÁSZOK.

»Nincsen rózsza tövis nélkül«, mondja egy régi példaszó. Sokan tudják, olvasták, hallották. De nem mindenki érti igazán. Aki érti, az hasznára is fordítja, még pedig azzal, hogy legrózsásabb kedvében, legnagyobb öröme közepett is gondol arra, mitől kell óvakodni, hogy baj és bánat ne legyen a vigságból. Aki erről megfeledkezik, azt rendesen — megszurja a tövis.

*

Azt hiszem, alig van köztetek valaki, aki egyszer-másszor már szörnyű módon el ne keseredett volna, mert bizonyos volt benne, hogy nagyon igazságtalanul köll szenvednie. De azt is hiszem, hogy a legtöbben csalódtak, mikor ezt hitték. Mert ha a boszus kesergés helyett őszintén gondolkodtak volna róla, hogy mi okozta a bajukat, legtöbbször arra az eredményre juthattak volna, hogy főképen vagy jó részben maguk okozták: büszkeséggel, hanyagsággal, megfontolatlansággal. Mert a hibát könnyen követi el az ember, de nehezen viseli a következtéseit.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVI. köt. 23-dik számában közölt körrejtvény megfejtése:

Gróf Andrássy Gyula.

Helyesen fejtették meg: Székely Irma és Árpád, Fáy Erzsé, Csókás Margitka, Mérey Ágosta, Kovács Dénes, Frey Irma, Patterson Margit és Orsolya, Schuler Dezső, Tomcsányi Edith (majd ha megint ír sz levelet és lesz olló valahol ott a közeledben, meg is nyírhatod a papirosod szélét, amint illik. F. b.) Hilf Vilma és Pali, Murárik Berczi, Degenfeld Kristóf, Szibenliszt Ida, Malatinszky Zoltán, Laban Antal, Schwarz Magda és Béla, Móser Margit, Gergelyi Jóska és Imre, Miklós Berta, Zoltán és Géza, Szatmáry Mariska, Schwarz Mirza, Stein Andor, Scheer Anna, Reitzner Lujza és Margit, Felsenburg Margitka, Bokrossy Mariska és Jenő, Irinyi Elemér, Melkovicz Rudolf, Karikás Józsi, Stancsa Miczi és Gyula, Moesz Izabella és Ilonka, Szarvassy Erzsike, Májercsik Annuska, Kenessey Paula és Iza, Lóvy Miklós, Varga testvérek, Wenckheim

Erzsébet, Spéczián Gyula, Botka Irma, Csatay Mariska és Lajoska, Nálich Miklós, Lányi Rudolf, Velencei Tiborka, Kövessy Rudi, Géher Gyulácska, Makay Lajos, Feldbauer Valéria, Schlesinger Malvina és Ella, Kövér Gyula, Gyémánt Ilona, Goldheim Margit, Angyal Aranka és Sándor, Beinhauer Irén és Rózsi, Holczer László, Than Ervin, Kégly Mariska és Ilona, Divéky Adorján, Gáyer Gyula, Lövinger Lenke, Milkó József, Goldfinger Frida, Kersáncz Irma, Langer Irén, Szabó Margit, Scheuer Róbert, Haberfeld Margit, Seethal Elma, ifj. Gaál Gyula, Vadas Zoltán, Okolicsányi Marcsa, Szöllősy Aurél, Körössy Feri, Engel Arnold és Valéria, Nékám István és Ervin, Rác Margit, Boda Margitka, Bayer Feri, Isaák Gyula, Misner Jancsi, Mádi István, Micsinay Margit, Poór Elza, Kristóffy Andor, Pietsch Béla, Vermes Ervin, Marczali Bözse, Dobay Andorka, Hegedüs Márta, Jolán és Ernő, Zurányi Gusztáv, Bretschneider Paula, Herman Stefánia, Ausländer József, Réta Vilma és Miczi, Salamon Gyula és Ernő, Guckler Rozália, Boemelburg Józsi, Rosenfeld Imre, Vizslovsky Irmuska és Katicza, Kabdebo Margit, Koritschoner Margit és Irén, ifj. Kossaczky Oszkár, Kaiser Rózika, Imre Ilonka és László, Piláthy Mariska, Vay Gyula, Grünwald Ilona, Freyler Editke, Weinberger Adolf és Deutsch Lajos (a Bihar-diószegi izr. elemi iskola nevében,) Mandel Mihály, Gerencsér Róza, Ordódy Irén és László, Gonda Lajos, Rechnitz Marci, Szabó Melanie, Fábian testvérek, Fogarassy István, Strasser Julesa és Henrik, Grandjean Emil, Gold Ernő.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Szöllősy Aurél, Budapestben*, kinek a jutalom-könyvet (*»A természet három országa«*, írta *Martin*, a magyar ifjuság számára, különös tekintettel Magyarországra, átdolgozta *dr. Dulácska Géza*; 32 táblán 262 színes ábrával és fametszetekkel, színes kemény táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVI. köt. 22-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Kenessey Paula és Iza, Májercsik Annuska, Laban Antal, Szöllősy Aurél, Isaák Gyula, Mádi István, Micsinay Margit, Poór Elza, Pietsch Béla, Reutzsek Erzsike és Gyula, Guckler Rozália, Salamon Gyula és Ernő.

KOSSUTH LAJOS SZOBRÁRA.

Roth testvérek 1 frt. *Reutzsek* Erzsike és Gyula gyűjtése: 2 frt 25 kr. (Egyes adakozók: Dömötör János 12 kr., Haberfeld Miklós 10 kr., Schwarz Berta 10 kr., Weisz Sándor 10 kr., Hajnal Géza 10 kr., Prauda Mária 20 kr., Lukács Dezső 10 kr., Krausz Ignác 20 kr., N. N. 10 kr., Frank Jenő

10 kr., N. N. 20 kr., Juhász N. 20 kr., Adler bácsi 20 kr., N. N. 10 kr., Magyar Lajoska 10 kr., Rhédey Béla 10 kr., Három kis baba 30 kr., Galamb Sándor 10 kr.)

Köszönet a buzgó gyűjtőnek és a nemes adakozóknak.

Az adományokat rendeltetésük helyére juttatom.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Saáry Misa. Csaknem egy hóval késtél meg. Ennyi idő után már nem közölhetem a megfejtést. — **Kohn Ferencz.** Az előző üzenetből te is érthetsz. — **Bojár Gizike.** És neked is szól. — **Gerencsér Róza.** A legjobb sikert kívánom, reményem is. — **Felsenburg Margit.** Elvárom, hogy ne sokára magad írj levelet Forgó bácsinak. — **Sybold Lajos.** A kurtára szabdaltnak még nem mennek vers-számba. Ne erőlted, ami nem magától fakad. — **Ausländer Huska.** Első rejtvényed régi dolog s nem való még a »Kis Lap« olvasóinak, akiknek legnagyobb része nem is tudja, mi fán terem a latin szó. A másodikot már ezelőtt huszonnégy évvel küldtek be először. Akkor is már száz esztendő volt. Sokkal nagyobb örömet szerezted nekem annak a hírével, hogy jó eredménnyel végzed osztályodat. — **Koilaki Leo.** Kicsi ajándékomat kedvesebb dologgal nem is viszonzhatta volna, mint azzal, hogy jól sikerült arcképedet küldted be nekem. Ha megerősödtél, majd hosszabb levelet írj, még pedig ne sokára. — **Seethal Elma.** A te képrejtvényed is legalább annyi időt, mint Székesfejérvár vagy Háromszékvármegye. — **Okolicsányi Maresa.** A meghívásod jól esett. Bizony örömet elnéztem volna én abba a terembe. De mikor nem telik az időmből! — **Beinhauer testv.** Hiszen tartozó köszönettel fogadom, ha egészségem felől tudakozódtok; de mert mostanában nem voltam, hála Istennek, s nem is vagyok beteg: a szives kérdétek nem jelenti azt, amire válaszolni szükségesnek tartom. — **Spéczián Gyula.** Téged is illetnek a megelőző sorok. — **Grünwald Ilona.** Úgyes; besoroztam. — **Makay Lajos.** Hasznos szerszám az olló. Próbáld meg csak, milyen jól fogja a papírost! A dolgozatod sorainak száma ellen nincs kifogásom. — **Wenckheim Erzsébet.** Ahhoz képest, hogy még hat éves sem vagy, meglepő jónak kell vallanom írásodat. A következő leveledet bátran írhatod már tollal. — **Deutsch Hedi.** Jól tetted le a vizsgálatot, tehát kaptál fagyaltot is. »Kis Lap«-ot is. Már most csak azt kívánom, hogy azon a pusztán vígan nyaralj s gyarapodjál meg. Ha vissza kerültök, majd meglátogatlak. Akkor tán mégis eszedbe jut, hogy találkoztunk a télen. — **Patterson testv.** Ha kettőtökkel egyazon dolog esett meg, kettésben is megírhatjátok. De aztán igazán közös munka legyen! — **Maros Imre és Schneider**

Sándor. Folyékony előadástokat, humoros színészeti képességeket jobb rajzra: az valami kerékebb szerkezetű elbeszélésre, s ne olyan vékonyka tréfára alkalmaztátok, milyen ez a ti históriátok. — **O. bácsi.** Ketteje a kitűzött hónapokban jelen meg. Köszönet a kedves költeményekért. A harmadik tán nagyon is intim vonatkozás. Már csak inkább lányos dolog a czicza, ha »macska« is. A papirosnak csak az egyik lapjára sziveskedjék írni. — **Viszlóvszky testv.** Most már melyőtöknek feleltek? Ne oly kuszán írjatok, kis lányok. — **Gayer Gyula.** Én csak augusztusról álmodozom. De örvendek, hogy legalább egy kedves barátomnak köszönheted, hogy oly gyorsan talpra ugrottál megint. — **Ehrlich Károly.** A leveledben nyoma sem volt az említett forintnak. — **Kanca Mici és Gyula.** Szivesen látlak.

ROVÁS.

D. F. rongyos szövevényét s a *G. L.*-ét, mivel irkából tépte, nem vezetem figyelembe. Pedig ezt annál inkább fájlatom, mivel amaz helyes megfejtési, emez meg jól szerkesztett földványt küldött be. *F. b.*

Kis Értesítő.

Ez a szám, melyet a rendes 16 oldalról 20 oldalra bővíttem, az utolsó ebben a kötetben. A legközelebbi vasárnapon, július 1-én, már az új, a 47-ik kötet első száma fog megjelenni, ugy esvén ez évben a »Kis Lap« megjelenésének napjai, a vasárnapok: hogy az első fél-évre 25, a másodikra 27 jut. Ilykép a »Kis Lap«-nak ez idei első kötete is 25 számból áll, míg a második kettővel több: 27 számból fog állani.

Ezt netalán félreértések elhárítása végett jegyzem meg.

Az új kötetnél való viszontlátásig szívből öleli minden kis hívét

Forgó bácsi.

A »KIS LAP« minden kötetéhez diszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő czim: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.